

ADVENT

2022.

Elmélkedések minden napra
2022. november 27-től december 24-ig



Bokor közösség, 5. régió

A vasárnapi elmélkedéseket az „Érted vagyok” c. folyóiratból vettük át.

Bevezető gondolatok

A várakozás az ember legfőbb tulajdonsága, amióta csak az időnek alávetett világban megjelent.

A keresztény ember tudja, hogy akiben megszületik a szeretet, azt belülről betölti, kívülről sugárzik belőle. Ahogyan Jézust látva az Atyát is látjuk. Elérhető ez az egység a földi élet útvesztőjében? Vár ránk itt valami, ami eligazíthat? Ebben hittek távoli elődeink is, amikor fohászkodtak, hogy Isten jelentse ki magát a számukra? Már a várakozás maga is felkészíti a szívet az isteni tartalom befogadására, akárcsak a böjt és az ima. Az emberi létforma a várakozás. Mindig várunk valamire, amíg csak élünk.

Vajon csak mi várakozunk szinte mindenre, vagy ránk is vár valahol valaki? Az idő hatalma és dimenziója aláveti gondolkodásunkat, imáinkat és vágyainkat is, de vágyakozunk arra, hogy életünk, szeretetünk és szeretettségünk ezen felülemelkedjék. Karácsonyi várakozásunk felidézi bennünk életünk minden várakozását és az igazi nagy találkozás reményét erősíti. Ahogy esténként kézbe vesszük testvéreink gondolatait, nemcsak az adventi várakozás egy-egy lépcsőjén emelkedünk, hanem részeseivé válunk a reménykedő és Istenre hangolódni akaró millióknak, akik tudják, hogy az Isten csak várakozásban születhet meg. Aki vár valamire, az nem tesz olyat, ami elriasztaná várakozásának tárgyát. A várakozó ember tudja, hogy a belső igény, a várakozás állhatatossága képes a lélek parazsát felszítani, a szeretet tüzét fellobbantani és ezzel magában otthont készíteni az eljövendőnek.

A várakozásainkat beteljesítő katarzis csakis akkor jöhet el, ha várják. Várakozás nélkül nincsen csoda. Az időbe zártságunkból éppen a várakozás szabadít fel, mert szeretné az időt elhessenteni az útból. Jöjjön ez a születés minden nappal, minden jól átgondolt elmélkedéssel közelebb, és adjon isteni fényt utunk megvilágításához! Advent. Eljön, megígérte.

Benyhe István, Budapest

2022. november 27. – Advent 1. vasárnapja – Mt 24,37-44 – Úrjövet?

A keresztény vallás három „Úrjövetről” beszél: Az „Isten Fia” születik az első adventen, a büntető „Emberfia” jön el a külön ítéleten, amely mindenkinek a halála után következik, és a végítéleten is ő jön el. Szól hát a riadó: „A halálotokra és a végítéletre emlékezve virrasszatok!” Úgy szól ez a nóta, mint megannyi fenyegetés... De mi van a betlehemi Jézussal?

1) Végítélet

A szinoptikusok (Máté, Márk, Lukács) egymással versengenek, és vérszomjas történetekben, apokaliptikus rémségekben mesélik el a „parúziát” (Jézus második eljövételét), amikor is a világmindenség erői összeomolnak, az emberiség, mint egykor a vízözönben, most a tűzözönben elpusztul, és a régen és akkor meghaltak mind feltámadnak, és a rettenetes Bíró színe előtt megítéltetnek.

A jók jobbra át: „Befelé a mennybe!”, a gonoszok balra át: „Menjetek a pokolba!” Mindezt Dániel könyvének „Emberfia” nevezetű Királya intézi. Jézus?

2) Külön ítélet

A középkori teológusok szentírási alapon kidolgozták az ember halálakor bekövetkező isteni ítélet tanát is. Ugyanaz az esemény játszódik majd le a halálunkkor, a külön ítéleten, csupán a test feltámadására még várni kell a végítéletig. És nekünk virrasztanunk kell éjjel-nappal! Elgondolkodni a vízözön történetén. Jahve-isten sokallotta a nép bűneit, és eldöntötte, hogy elpusztítja a rosszul sikerült emberiséget. Kivéve Noét és családját, akik jók voltak. Noé építi a bárkát, a nép pedig kineveti őt. Az emberek esznek-isznak, házasodnak. De megérkezik a vízözön és a végpusztulás. Ha mostanában jönne el a végítélet, mondjuk egy harmadik világháború vagy atomháború alakjában, most is lennének, akiket ott hagynának a mezőn vagy malomban, mert nem férnek be a kiváltságosok bárkájába. Ezért jó, ha tudjuk, hogy a halál mint a tolvaj érkezik, és minket is elvisz, vagy a külön ítéleten, vagy a végítéleten.

3) Gyermekek születik

Szerencsére az evangéliumi elbeszélés szerint a vérengző Emberfiának a születése mesének bizonyult. Biztos vagyok benne, hogy a „végítéleten” és a „külön ítéleten” is mesének fog bizonyulni.

Mert az ilyen istenkép, Jézus-kép nem más, mint szadista, uralomtól torzult, bosszút lihegő emberek képzeletének szülötte.

Én egy Gyermekek születésének ünnepére készülök, nem egy Úr-jövetre! Egy Gyermekek születésére, aki az igazi emberfia. Én egy atyai, szerető Istennel való találkozásra készülök a „külön ítéleten” is, és a „végítéleten” is, aki nem a bűnösök gyilkosa, hanem azoknak is megmentője.

– Tisztelt Evangéliumírók! Nem akarok félelemmel-rettegéssel virrasztani! Hanem szeretnék édesdeden aludni, amikor annak ideje van (ha van!), és felkelve éber akarok lenni arra a szeretetre, amely egy rongyos istállóban egy kicsi Gyermekek mosolyából sugárzik felém.

Kovács László, Budapest

2022. november 28. hétfő – Iz 4,2-6 Zs 121; Mt 8, 5-11

„Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám.”

A hegyi beszéd után vagyunk, Jézus lejön a hegyről, a tömeg még a hatása alatt van, s a sokaság követi. Megy „haza”, Kafarnaumba. S közben meggyógyít először egy leprást, majd a római százados szolgáját, végül Péter anyósát.

A mai igehelyünk a százados szolgájának gyógyításáról szól, s itt hangzik el az a mondat, amit kis változtatással minden szentmisén az áldozás előtt mondunk: *„csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.”* S bár igaz, hogy életem során már számtalanszor elmondtam én is ezt a mondatot, de csak most gondoltam bele, hogy a liturgiában egy „pogány” római százados szavait ismételgetjük! Akkor hát mi is az, amit ettől a századostól tanulhatunk?

Először is a hite, amin Jézus is elcsodálkozott: „ekkora hitet senkinél nem találtam Izraelben!” Másrészt az alázata, s a zsidó törvények tiszteletben tartása: tudta, hogy egy zsidónak nem szabad belépnie egy pogány ember házába, nem akarta Jézust ennek megszegésére kérni. Aztán a gondoskodó emberszeretete: szolgája, „beosztottja” nem egy eszköz, akiből ha már nem húzhat hasznot, lecseréli egy másikra, hanem aggódik érte, s mindent meg akar tenni gyógyulásáért.

S a válasszal Jézus sem késlekedik: „Megyek és meggyógyítom.” Ennyi. Ilyen egyszerűen.

Drága Jézusom, erősítsd meg a mi hitünket is, beléd vetett bizalmunkat, hogy elhiggyük: Ha hívunk Téged, nekünk is azt mondd: „Megyek!”

Frank Gabi, Érd

2022. november 29. kedd – Lk 10,21-24

„Áldalak téged, Atyám, ... mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak előtt.”

Ennél a résznél mindig hosszas töprengésre készítettek Jézus szavai. No persze nem elsősorban azok a mondatok, ahol biztosítja a tanítványokat, sokan szerették volna látni és megtapasztalni mindazt, amit ők látnak. Tinédzserként, válaszok keresése idején sokszor jutott nekem is eszembe, milyen jó volt azoknak, akik ott voltak, láthatták, hallhatták a Megváltót. Mennyivel egyszerűbb volt nekik. Nem biztos, hiszen évezredek óta fennálló, működő világnézeti rendszert rengetett meg Jézus az akkor végtelenül radikálisnak tűnő tanításaival. Ebbe belegondolva már nem is tűnik olyan egyszerűnek az akkori emberek helyzete, hitbéli dilemmája, főként az őskeresztények római cirkuszi játékokon vagy éppen keresztfán végződő sorsát tekintve. Sokkal érdekesebb kérdés számomra az a hálaadás az Atya felé, hogy *„ezeket mind”* elrejtette a bölcsek és okosok előtt. Hogy is történt ez az elrejtés, ha a hegyoldalból, a templom lépcsőjéről vagy vándorlások során sok-sok embernek hirdeti a Fiú a tanítást? Ráadásul a szerető Isten szándékosan bizonyára senki előtt nem akarná elzárni az ígét. Hiszen Zakeus, Máté vagy éppen Arimateai József is rátalált és befogadta azt. Számomra sokkal inkább szól ez a mondat arról, hogy az önmagukat bölcsnek és okosnak, mindenki másnál bölcsőbbnek és okosabbnak tartók nem képesek befogadni ezeket az igazságokat. Mert nem elegendő a szimbólumot Nagy Konstantinként zászlónkra tűzni, keresztet akasztani a nyakunkban lógó aranyláncra, rózsafüzért akasztani a visszapillantóra, ... Advent kezdetével még inkább időszerű, hogy engedjek be minél többet a tanításokból, hogy ne rejtőzzön el előlem a lényeg, hanem termő talajba hulljon az éltető ige és váljék életformáló gyakorlattá!

Ekler Attila, Érd

2022. november 30. szerda – Máté 4,18-22

„Jöjjetek utánam, és én emberek halászává teszek titeket!”

„Azok pedig azonnal elhagyták hálójukat és követték őt.”

Egyik korai közösségi találkozómon került elő ez a szentírási rész. Elemeztük, beszélgettünk róla. Talán elmondható, hogy azt éreztük, amit az emmauszi tanítványok. Ugye hogy lángolt a szívünk, mikor beszélt?

Az idők távlatából persze egészen másként tűnik ez a történet, hiszen már valljuk, tudni véljük, (reménykedünk,) hogy a názáreti a megtestesült Isten.

60 éves fejjel, nagycsaláddal a hátunk mögött, a történethez így közelítettem: Kicsit felelőtlennek tűnnek ezek a fiatalok, hogy mindent otthagyva, munkát, családot, jelen életüket egy pillanat alatt otthagyták és követtek egy kezdő tanítót.

Azután eszembe jutott a kommuna-álmaink. Talán nem a realitás, hanem a lelkesedés dominált és e mentén szőttük azokat. Gyurka bácsi mondata, mely szerint: *„akkor jön el közöttünk az Isten országa, ha hajlandók leszünk egymás bűdös zokniját elviselni”*, máig belém égett.

Az is biztos, ha nem a lelkesedésünkre, hanem a „józan gondolkodásunkra” hallgatunk, nem lettek volna ekkora családok köreinkben sem. A fiatalságot nem a megfontoltság jellemzi, hanem a tűz, a lelkesedés, a szárnyalás. Ez átsegít sok nehézségen.

Elhangzik időnként, hogy fiatalos lelkiületű. Úgy képzelem el az ilyen embert, hogy mer válaszolni az új kihívásokra. Mer belevágni új dolgokba, szolgálni az örökkévalót. Meri otthagyni a hálót és követni azt a Jézust, akiben nem a kezdő tanítót, hanem a megtestesült Istent látják.

Andrásnak sem lett külön sorsa, mint Jézusnak. Igaz, speciális keresztet neveztek el róla, de ez nem hiszem, hogy boldogabbá tette.

Ne a kereszt árnyéka jelenjen meg életünkben, hanem a szolgálat. Az, hogy eszközei lehetünk Istennek.

Vágó Laci, Érd

2022. december 1. csütörtök – Mt 7, 21.24-27

„Nem mindenki, aki azt mondja nekem: „Uram, Uram!” – megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyben van.”

Újra és újra el kell gondolkoznom e jól ismert evangéliumi részlet jelentésén. Bizonyosan több értelmezése lehetséges. Ha azt nézzük, hogy Máté a zsidókhoz címezte evangéliumát, akkor az „Uram, Uram!” valószínűleg a törvény betűjének szigorú követését jelenti, és az érdekek szerinti jutalmazó/büntető istenképre mutat. Jézus azonban hosszan próbálja a kor emberének és nekünk is értésünkre adni, hogy Isten nem így szeret, Ő több mint igazságos. Mindünket szeret és hív Országába. Akkor miért nem megy be mindenki a mennyek országába? Nem azért, mert Isten kizárja onnan, hanem mert önmagát zárja ki az, aki „Jézus tanítványaként” elakad valahol a Kierkegaard által megfogalmazott második szinten: *„Kétféle keresztény van: az egyik, aki követi Jézust, és a másik – az olcsóbb kiadás –, aki csodálja őt.”* Jézus életpéldájából világos, hogy követésének egyik fő mozgatórugója, Isten jóságának cselekedetekkel történő közvetítése embertől emberig.

Igen ám, de mit szól ahhoz Isten, mikor azt hisszük, hogy követjük, amikor magunk hite és meggyőződése szerint cselekszünk – az Ő nevében? A Szentírás Isten-lenyomata legalább annyira szól a szentírókról és rólunk olvasókról, mint Istenről. Ez a felismerés talán képes arra sarkallni, hogy alázattal megmaradjunk örök tanítványnak (hisz a helyes értelmezés mégiscsak szükséges a jézusi gyakorlathoz). A tanítványi nyitottság nem bízta el magát vallásos neveltetésétől, korábbi felismeréseitől, hanem megmarad kérdezőnek, mint Jézus, aki folyamatosan mérlegre tette önmagát. Mérlegre kell tennem, mennyi időt töltök azzal, hogy megtaláljam a tanítások hétköznapi gyakorlattá tehető jelentését? Valóban teszem-e ezeket? Megtartó erővé válnak-e ezek az életemben, vagy összeomlik a ház velem együtt? Miért omlik össze? Mulasztottam vagy félreértettem? Az örömhír az, hogy van olyan ház, amely nem omlik össze (mégoly új keletűnek tűnő szelek fújjanak is)!

Kollár Emi, Érd

2022. december 2. péntek – Mt 9,27-31

Két vak meggyógyítása

Két vak ment Jézus után. Nem fogadják el, hogy Jézus eleinte nem vesz tudomást róluk. Követik egy házba is. Hogy ezt vakon meg tudják oldani, a kitartásukat jelzi. Nem tesznek le arról, amit elhatároztak, pedig ez vakon elég nehéz. (Ha törik, ha szakad, ők mindenképp Jézushoz mennek.)

Jézus az előzmények ellenére megkérdezi, hogy egyáltalán hiszik-e azt, hogy meg tudja tenni, amit kérnek tőle? Nem azt mondja, hogy „nyíljék meg a szemetek”, vagy, hogy „lássatok”. Ő megérinti a szemüket. A „legyen hitetek szerint” még egy próba a két vaknak. Itt kiderül, hogy milyen erős a hitük. A gyógyításon felül Jézus még parancsot is ad nekik: Ne tudja meg senki!

De ők elhíresztelik az egész környéken, mi történt velük.

„Láss, ne csak nézz” – énekelte egykor az Illés együttes. Mi csak nézünk, vagy meglátjuk az életünkben a szépet, a jót, a csodálatosat. Az „Isteni sugallat” című sorozat első részében van egy jelenet, amikor azt kéri Istentől, mutasson valami csodát. Erre rámutat egy fára. De hisz ez csak egy fa!!! Isten válasza: csináld utánam! Hát igen: teremteni még nem tudunk.

Sok csodálatos dolog van az életünkben, amit mi természetesnek veszünk és bele se gondolunk.

Attól még, hogy nézünk, nem biztos, hogy látjuk a dolgokat. A két vak látni szeretett volna és ezt Jézus megadta nekik. Már bizonyos dolgokat vakon is „láttak”, hiszen Jézust *Dávid fia*-ként szólítják meg, amivel utalnak messiási voltára. Ezt nagyon sokan nem tudták elfogadni, hiszen Jézus sok dologban nem felel meg az általános elvárásnak.

Mi csak nézünk, vagy meglátjuk azt, ami fontos életünkben?

Horváth Péter, Érd

2022. december 3. szombat – Mt 9,35 - 10,1.6-8.

Szívünk érzékenysége

„Megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok, elcsigázottak és kimerültek.”

Hányszor érezzük ezt magunkon, hogy fáradtak és kimerültek vagyunk! Csináljuk a napi munkáinkat, sokszor a 24 óra sem elég, hogy minden beleférjen. Ilyenkor elcsigázottnak és egyedül lévőnek érezzük magunkat. „Pásztor nélküli juhok”-nak...

Vajon van-e olyan ember, akinek megesik a szíve rajtunk? Vagyok-e én olyan ember, aki észreveszi a másikat és megesik-e a szívem rajta? Köszönöm Istenem, hogy ennyi évtized után is létezik az ÉR közösség, ahol figyelünk is egymásra. Bár „*az aratni való sok, a munkás kevés*”, hiszen mi is egyre kevesebben vagyunk... Ujvári Józsi halála, Betti betegsége is mutatja ezt.

Drága Jézusom! Add, hogy ne csak egymásra, ne csak a közvetlen környezetünkre figyeljünk. Lehelessünk érzékeny készséggel mindenki felé, mindenhol, ahol segítségre szorulnak, ahol megfáradt, elcsigázott embereket láthatunk. Legyen olyan szívünk, mint Jézusé, akinek megesett a szíve a segítségre szorulókon...

Habos Gabi, Érd

2022. december 4. – Advent 2. vasárnapja – Mt 3,1-12 – Úton az igaz Isten felé

Kit kerestek? A baltás Isten nincsen, az csak az ember beteges rémálmaiban létezik!

Hosszú évezredek leteltek magunk mögött, amelyekben az Istentől való félelem határozta meg az életünket. Biztosak voltunk abban, hogy előbb vagy utóbb utolér, és igazságos bíróként lesújt ránk az, aki a szíveket és a veséket vizsgálja, és akit nem lehet megtéveszteni. Ha itt valahogy mégis megúsznánk, akkor majd a végső elszámolásunkkor jutunk a pelyva sorsára, mert Isten szeme mindent lát, és ő nem hagy büntetlenül semmit, hiszen az ítélete olyan, mint a kétélű kard, mint a balta, amely lesújt, kivág, megsemmisít mindent, ami nem tetszik neki.

Az ember keresésének hosszú és keserves útja vezetett odáig, hogy megtaláltuk az igazi Istent, aki türelmes, a rosszat nem rója fel, mindenkinek megbocsát, nem hatalmaskodik, nem fenyeget, nem gyűjti a rossz pontokat, hogy a végén letörlessze mulasztásainkat és bűneinket. Ellenkezőleg, minden nap, minden percben érezteti velünk jóakarátát, áldását és szeretetét.

Be kell vallanunk, hogy az előbbivel azért nem tudtunk mit kezdeni, mert sok köze nem volt Istenhez. Sokkal inkább saját önző vágyainkhoz, az igazságosság könyörtelenségéhez, amely jottányit sem enged a 48-ból, és mindenkinek azt adja, amit megérdemel, vagy már itt, vagy legkésőbb a túlvilágon.

Hogy túlléptünk ezen, igencsak ideje volt. Persze a másik Istennel sem tudtunk dűlőre jutni. Túl engedékeny, túl megbocsájtó, túl elnéző a gonoszokkal szemben. Ha velünk ilyen, az nem baj, sőt, „de másokkal azért nem kellene”. Tulajdonképpen mindkét isten mi vagyunk. Magunkban, belül van valami zűrzavar, amit karácsonyig jó lenne rendbe hozni. Ehhez azonban el kellene fogadnunk a jézusi figyelmeztetést: „istenek vagytok” (Jn 10,34)! No, igen, de melyik? A baltátlan vagy a baltás, a megbocsátó vagy az örök számonkérő, az emberi kiszolgáltatottságot elfogadó, vagy az ellentmondást nem tűrő basaisten? Az utóbbit illetően Jézus egyértelműen megmondta a tanítványainak, hogy elég a kardos, baltás, erőszakos Istenből (Lk22,38.51). No, de ha elég, akkor mi lesz az igazsággal és az étellel (Jn14,6), mi lesz Jézussal és az Istenország igazságával? Ha Isten országa „nem innen való” (Jn18,36), akkor hogyan lesz idevaló?

Először is engedjünk több időt és teret Isten mindennapos rohanásaink mögé rekesztett Lelkének, hogy átjárja fogalmainkat, gondolatainkat, vágyainkat, mert csak így és általunk lesz jelenvalóvá és érthetővé az, amit Jézus közénk hozott, a hitünk abban a szelíd, gyenge és kiszolgáltatott, bennünk lévő Istenben, aki nem Betlehemben jelenik meg látható módon, hanem ott és akkor, ahol élünk, mozgunk és vagyunk (vö. ApCsel 17,28).

Sulyok Gábor, Budapest

2022. december 5. hétfő – Iz 35,1-10; Zs 84; Lk 5,17-26

„Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek.” (Iz 35.4)

Izajás próféta hosszasan sorolja, hogy Isten lelke életet hoz mind a természetbe, mind pedig az emberek lelkébe. Annyiszor halljuk, de mit is jelenthet ez a mindennapjainkban?

Az ember lelke természeténél fogva üres, viszont ahhoz, hogy működni tudjon, meg kell tölteni. Olyan nincs, hogy üresen működünk, valaminek mindig elkötelezzük a szívünket. A mindennapok rengeteg lehetőséget kínálnak fel erre, ingerek tömkelege jön szembe, főként az ünnepek táján. Nekünk azonban felelősségünk van, hogy mit engedünk hatással lenni ránk. Válasszuk az elcsendesedést, ami hozzásegít az önvizsgálathoz. Válasszuk a békét, a szeretetet, a megbocsátást és az önzetlenséget. Ezek a krisztusi tulajdonságok képesek maradéktalanul betölteni a bennünk tátongó Isten alakú űrt. És szinte észrevétlenül elhozni a szabadulást, melyet a próféta ígérétében olvashattunk.

Habos Tomi, Érd

2022. december 6. kedd – Lk 5,17-26

„Atyátok, aki a mennyekben van, nem akarja, hogy egy is elveszen e kicsik közül.”

Lényegileg:

Kezdetben van az egység, mint a teljes hiánytalanság és időtlenség megnevezhetetlen állapota. Majd ez az egység látszólag minőségekre válik szét: juhokra, pásztorra, világra. A juh csak juh-ként ismeri fel önmagát (a világban) és ezért vezetésre szorul. A pásztor viszont tudja, hogy csak látszólag pásztor, mert ismeri igaz önmagát. Ebben áll az ő ereje.

Elcsatangolni annyit tesz, hogy illúziók (a világ) vonzásába esni, és elfeledni a Lényegi egységet. Az Elcsatangolás tehát időben és térben kiterjedő folyamat, mely során a közép-ponttól való távolsággal együtt nő a tudatlanság mértéke. (Ez a tudatlanság annak a tévesztésnek az oka, amit bűnnek neveznek.)

A Pásztor bátran elhagyja a 99-et, mert ő Pásztorként tudja, hogy lényegileg csak az egység létezik, így nem veszhet el semmi. (Nincs hova és mikor, hogy elveszen.)

Ám mikor Pásztorként a keresésre indul, belép az időbe és Ő is egyedül marad, addig, amíg meg nem találja a célját. Pásztorként csak ezt az egyet, a keresést teheti, mert ez lényegéből fakad.

A példabeszéd (inkább történet) lényege a megtalálás. A megtalálás, annak a felismerése, hogy Lényegileg semmi sem veszett el. Ebből a felismerésből származó boldogság az Ő igazi boldogsága.

Végül, (ha már mélységében megértettük) felmerül a kérdés: akkor tehát ki vagyok én?

Kiss Gergő, Diósjenő, Bibliakör

2022. december 7. szerda - Mt 11,28-30.

„... az én igám édes és az én terhem könnyű.”

Az iga vagy más néven járom, a szarvasmarha befogására szolgáló eszköz. Hogy lehet az igát magunkra venni úgy, hogy közben megpihenjünk? Sokféle járom van, de valószínű, hogy Jézus a kettős járomra gondol, mert azt mondja: „vegyétek magatokra igámat”, tehát legyetek velem ugyanabban a járomban! Így már mindjárt értelmet nyer, hogy ha valaki segít a terheket cipelni és vele közösségben dolgozunk ugyanazon az ügyön, könnyebb lesz a dolgunk, mint ha egyedül húznánk a terhet. Miért jó még vele lenni? Mert szelíd és alázatos szívű, mondhatnánk azt is, hogy egy megértő jóbarát, aki mellett a napi teher cipelése nem csak könnyebb, hanem szellemileg is felüdítő. Megoszthatom Vele a gondolataimat is, amit Ő odafigyelve meghallgat és válaszol is rá, új megvilágításba helyezi a dolgokat, az embert megértve és bölcsen tanít.

Jó emberrel még dolgozni is jó.

Ezért lehet az „én igám édes, és az én terhem könnyű.” Mert szeretek azzal lenni, akit a megértő barátomnak tartok, vagy a jó kollégámnak, vagy azzal, akivel együtt vagyok a mindennapokban és viseljük a hétköznapi terhet. Jézus az, akire rábízhatjuk magunkat, feltétel nélkül, így nyugalmat talál lelkünk.

Vastagh Laci, Nőtincs, Bibliakör

2022. december 8. csütörtök – Lk 1,26-38

„...legyen nekem a te igéd szerint.”

A mai ünnepnek szép, hosszú jelzője van: A Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatása – FÜ (azaz Fő Ünnep). Gondolom megvan az oka, hogy annak idején miért kapcsolták Máriához ezeket a pozitív fogalmakat... (Mit gondolsz?) Van is kit ünnepelni: egy 13-14 éves (?) zsidó leány igent mond egy olyan küldetésre, aminek a tartalmát csak töredékesen sejti! A jegyesével még nem Ölelték át egymást, ezért jogos a kérdése. Lelke, tudata mélyén azonban tudja, hogy az Isten hívására mond igent. Azaz hitt abban, amit az angyal mondott: másképpen fogalmazva, megajándékozta a szeretet Istenét a hitével (= igaznak tartotta az üzenetet).

Tény, hogy Mária kérdésére nagyon talányos választ ad az angyal és így mi is találgathatunk, hogy mi is történt valójában Máriával. Az is tény, hogy olyan nevet javasol ez a Gábor angyal, ami igen gyakori személynév (Jesua) volt annak idején: A név **jelentése** „Jahveh a szabadító”. Vajon melyik szülő ne örült volna meg ilyen „álomnak”. Pláne abban a Messiás-váró korban? Melyik szülő ne akarta volna ilyennek nevelni a gyermekét, pláne ha az fiú volt? Melyik szülő ne akarná, hogy gyermeke ne csak az ő gyermeke legyen, hanem Isten gyermeke is?

Ha Te, kedves olvasó, szülő vagy, tessel-e kellő erőfeszítést annak érdekében, hogy a gyermeked Isten fia is legyen?

Miklovicz Laci, Nőtincs

2022. december 9. péntek – Mt 11,16-19.

„... a vámosok és bűnösök barátja!”

Életünk célja és értelme az evangélium valóra váltása! Többféle módon valósulhat meg.

Jézus a tökéletes ember természetességével eszik-iszik.

János aszkéta módjára él, sáskát és mézet eszik, böjtöl és rendületlenül keresztel. Jézus útját egyengeti.

Jézus és János életmódja eltérő. Tevékenységük célja viszont egybe esik.

János elővezeti Jézus ügyét. Jézus igyekszik megvalósítani messiási küldetését.

Más-más az életmódjuk, de közös cél vezeti őket.

Jézus valóságos ember és valóságos Isten. Jézus az emberfia eszik és iszik, lám *„falánk és borissza ember, vámosok és bűnösök barátja.”*

János aszkétaként szolgálja a célt.

Jézus egész életével a gyógyítást és tanítást szolgálja. Mondja is: a betegeknek (bűnösöknek) van szükségük orvosra, ezért vállal velük közösséget (pl. Zakeussal, a fő vámszedővel).

Jézusunk, köszönjük tanító, gyógyító munkádat, hiszen nagy szükségünk van rá.

Köszönjük áldásos „orvosi” tevékenységedet. Ámen

Vasné Pálfia Judit, Nőtincs, Bibliakör

2022. december 10. szombat – Mt 17,10-13

„...Illés már eljött, s nem ismerték fel őt,...”

A mai evangélium a Jézus színeváltozása utáni beszélgetés a táborhegyen Péterrel, Jánossal és Jakabbal. Nem értik a tanítványok, hogy lehet Jézus az Isten fia, ha még Illés sem jött el?

Jézus megmondja nekik, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, ahogy őt sem fogják felismerni.

Jézus ma is, nekünk is megmutatja jelenlétét a világban. Nyitott szívvel, lélekkel kell járnunk, hogy meglássuk mindennapjainkban a csodát, a megerősítő jeleket, hogy nem vagyunk magunkra hagyva! Megerősít bennünket az Isten, hogy hűségesek tudjunk maradni a hitben és szeretetben akkor is, amikor életünk földi eseményei nehézségeket okoznak. Bölcsesség szükséges ahhoz, hogy a jeleket ne csak észrevegyük, hanem meg is értsük azok jelentését, mondanivalóját.

Igyekezzünk ezekben az adventi napokban felismerni Isten küldöttjeit! Ne szalasszuk el az alkalmat a jó cselekedetekre! Vegyük észre a segítségünkre szoruló embertársainkat, hogy minél többen érezzék a mi közbenjárásunkkal, hogy nincsenek egyedül.

Segíts minket Uram, ezen törekvésünkben!

Ámen

Németh Kriszti, Sziget Közösség

2022. december 11. – Advent 3. vasárnapja – Mt 11,2-11

Legyünk Jézus megjelenítői!

Mit hallanak, és mit látnak tőlünk? A minap beszélgettem egy ismerőssémmel, és megdöbbenéssel hallottam vissza, amit valaki a neten tartott elmondandónak. Szinte habzó szájjal szidta a katolikusokat és Vatikánt, mint minden létező rossz forrását, persze mindezt a szeretet és a jézusi jóakarat nevében.

Megszeppenve kezdtem tűnődni: Tényleg így állunk? Mit tudunk felmutatni Jézustól napjainkig, önmagunk kibontakozásán kívül?

A történelem jobbára arról szól, amit mi tettünk a jézusi üzenettel, és jóval kevésbé arról, hogy mit tett a jézusi üzenet velünk. Az első dolgunk volt az örömhírből kihagyni a végsőig való elkötelezettséget és másokért valóságot, és helyébe becsempésztük az önmagunknak valóságot és az ember önkifejlődését.

Felépítettük az egyházat a római birodalom köveiből, mert mi azt ítéltük alkalmasnak; Páltól tanultunk teológiát, a római jogból alkottunk kánonjogot, életünkbe beszerkesztettünk szertartásokat, a szentségeket, amelyekkel hatalmat adtunk magunknak a többiek fölött, hogy megőrizzük megközelíthetlenségünket, ahelyett hogy az elkötelezettség és a szeretet köveire alapítottuk volna a jézusi közösséget.

Elmélyedtünk a pénzforgatás tudományában, hiszen az az élethez elengedhetetlen, és annyira lekötött minket saját magunk kibontakoztatása, hogy közben nem vettük észre az emberek szükségét. Úgy éreztük, van nekünk is elég bajunk, majd ha azokat már megoldottuk, jöhetnek a mások gondjai. Ha komolyan elmélyedünk Jézus hétköznapijaiban, észrevehetjük, hogy neki sem volt minden százas. Állandó megfigyelés alatt élt, minden szavát, minden cselekedetét besúgók lesték. Tanítványaival gyakran még kenyérük, de még evésre szánt idejük sem volt, de arra mindig kész volt, hogy aki keresi, megtalálhassa őt, és nála megtalálja a következő lépést.

Mi a valódi hír, amit Jézus ránk bízott? Mit hallottak és láttak Jézustól a küldöttek? „A vakok látnak, a sánták járkálnak, a leprások megtisztulnak, süketek hallanak”, és akik ezer okból a társadalom periferiájára kerültek, nálunk találhatják meg az örömhírt. Van még két hetünk, hogy alkalmassá tegyük magunkat arra, hogy minket látva és hallva gyanút fogjanak azok, akik eddig türelmesen kísérleteztek azzal, hogy megtalálják bennünk Jézus megjelenését. Jézushoz tartozásunk kötelez minket, hogy visszahozzuk az elcsendesedést, a szeretetet, a megbocsátást, az elköteleződés örömét, és megkeressük azokat, akikhez Jézus általunk akar eljutni. Mi vagyunk a küldöttek, akiknek meg kell vinniük a jó hírt, hogy Isten nincs messze, karnyújtásra van tőlünk, akár kicsik, védtelenek vagyunk, akár szenvedők vagy csalódottak – és akkor akármilyen vak, elvakult, süket, hitevesztett, béna vagy beteg azzal a reménnyel tekinthet ránk, hogy bennünk megbízhat, mert bennünk Jézusra talál.

Sulyok Gábor, Budapest

2022. december 12., hétfő – Szám 24,2–7.15–17a; Zs 24; Mt 21,23–27

Csillag jön fel Jákobból, királyi pálca támad Izraelből

A főpapok és a népek vénei nem tudták eddigi működése és tanítása alapján sem megítélni Jézus isteni mivoltát!

Kétkedésük, okoskodásuk teljes zsákutcába vezette őket!

Okoskodásuk, szívtelenségük teljes bizonytalanságot szült bennük.

S ahogy azt Jézus később mondta: *„Annak okáért mondom néktek, hogy elvételtek az Istennek országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.”*

És ki megy fel az Úr szent hegyére, és kicsoda állhat meg az Ő szent helyén?

Milyen az Őt keresők nemzetsége, a Jákob nemzetsége, akik az Úr orcáját keresik?

A zsoltáros erre is megadja a választ: *„Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki nem adja lelkét hiábavalóságra és nem esküszik meg a csalárdságra.”*

Milyen az én szívem?

Lélekben mennyire követem én az Úr tanításait?

És ami a legfontosabb: kezem munkájában, cselekedeteimben mennyire követem Jézus tanítását, példáját?

Kis Imre, Tokaj

2022. december 13., kedd – Mt 21,28–32 – *Tiszta szemmel látni*

Ebben a szentírási részben a farizeusokat és az írástudókat azzal szembesíti Jézus, hogy az általuk valószínűleg elítélt és lenézett vámosok, illetve utcanők előnyt élveznek az Isten országába való bejutásban.

Két dolog jut erről eszembe. Az egyik a Jézus által ehhez a tanításhoz csatolt példabeszéd üzenete: Nem az előzmények és az ígéretek számítanak, hanem az, hogy az adódó helyzetben és időben teszi-e valaki a dolgát. Mindegy, hogy mit tett vagy nem tett, mondott vagy nem mondott előtte: Amikor a szükség, illetve a helyzet adott, akkor jelen van-e, szabad-e a lényegre irányuló látása és hallása.

Meglepő, hogy az akkori megítélés szerint is bűnben élő utcanőknek és vámosoknak nagyobb esélyük volt arra, hogy tisztább füllel és tisztább szívvel fogadják az Isten országának örömhírét. Mintha őket még elemi erővel ragadta volna meg a saját bűnösségük meglátása és a kontrasztként felkínált Istenben való, egészen másfajta élet lehetősége.

Miközben pont azok, akiktől ez leginkább elvárható lett volna, nem rendelkeztek a látáshoz és halláshoz szükséges nyitottsággal, tisztasággal. Akadályozták őket a megszokásaik, a megtanult dolgokhoz való ragaszkodásuk. Tele van a fejük elvárásokkal: minek hogyan kell lennie. De önmagukat sem akarják tisztán látni. Pedig ahhoz, hogy tiszta szívvel vágyakozzanak arra, amit Jézus felmutat nekik, látniuk kellene magukat, a küszködéseiket, a gyarlóságaikat, tévelygéseiket. Öngazolások helyett szívükben azt kellene érezniük, hogy nincs ez jól így. Egyszóval alkalmatlanok a megtérésre.

Lehet, hogy megtérésből is kétféle van. Az egyik formája az eseti vagy mindennapi. Ez a készség arra, hogy őszintén lássuk önmagunkat az élethelyzeteinkben. A vágyainkat, a készítéseinket, akkor is, ha azok önzőek és az általunk megismert igazság fényében újra meg újra felülvizsgáljuk döntéseinket, cselekedeteinket. A másik, az igazi nagy megtérés pedig, lehet, hogy a kegyelem dolga. Ha megvan az elszánásom és a bátorságom az önmagammal kapcsolatos őszinteségre, és az párosul az Isten, a szeretet vagy az igazság utáni őszinte vágyakozással, bármelyik tiszta nyitott pillanatban megtörténhet a végső megtérés. Én reménykedem ebben.

Orbán Ági, Felsőzsolca

2022. december 14., szerda – Lk 7,18b–23

„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”

Elgondolkodtam azon, miért épp adventben elmélkedünk Lukács evangéliumának ezen a részletén, amely azt jeleníti meg, milyen hatást tesznek Jézus csodatételei a börtönbe vetett, Jánosra, ha azt kérdezteti Jézustól, „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”. A keresztlő próféta drámai kérdése meghökkent bennünket. Első pillantásra azt gondoljuk, hogy a gyógyulások és feltámadások, melyek Jézus működését kísérik, nem meggyőzik, hanem elbizonytalanítják Jánost abban, hogy Jézus a Messiás. Mintha elfelejtette volna a bizonyágtételt, amelyet Jézus megkeresztelésekor pedig maga is látott és hallott, a Jézus fejére szállott Szentlélek-galambot és Isten hangját: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm” (Lk 3,21–22), s amelyet pedig maga is kinyilatkoztatott: „Íme, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit!” (Jn 1,30). Talán ördögi szemfényvesztésnek gondolta a csodatételeket? Ha arra gondolunk, hogy ő maga hogyan képzelte a messiás működését, még igent is mondhatunk erre: „Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket, (...) csűrbe hordja gabonáját, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.” (Lk 3,16–17) Az apokaliptikus végítéletnek ez a képe nehezen fér össze a gyógyító megváltás, az ember legmélyebb megértéséből fakadó megbocsátás jézusi munkájával.

A keresztlő próféta lelki tusája, amelyből a kételkedő, avagy bizonyosság váró kérdés kiszakad, ebből az ütközésből fakadt: János abban bizonytalanodik el, és ahhoz várja Jézus ítéletét, hogy ő maga igaz próféta-e – hogy saját hite igaz-e. Jézus válasza ezúttal is közvetett: egy olyan boldogság-mondás, amelynek értelmét Jánosnak kell megfejtenie: „Vakok látnak, sánták járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, a szegényeknek az evangélium hirdettetik, és boldog, aki nem botránkozik meg énbenem.” Vagyis boldog az, aki kétely és feltétel nélkül hinni tud Jézus minden cselekedetében – abban is, ha csodát tesz és abban is, ha nem. Ami már a mi elmélkedni valónk is. Nagyon is adventi elmélkedni való.

Berta Erzsébet, Debrecen

2022. december 15., csütörtök – Lk,7,24–30

János példája?

Jézusnál jártak Keresztelő János követői. Megkérdezték tőle: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várunk?” Jézus nem adott egyenes, konkrét választ. Cselekedeteit, csodáit sorolta fel, és döntsenek ők, nevezzék meg ők, hogy ki előtt állnak.

Miután János tanítványai elmennek, Jézus a tömeget kérdezi Jánosról. Mintha provokálni akarná őket kérdéseivel. „Mit vártatok, hogy kit láttok majd a pusztában? Milyennek gondoltátok azt, akiről hallottátok, hogy próféta?” Úgy mutatja be Jánost, mintha ellentéte lenne mindannak, amit elképzeltek. Nem pompás ruhákban jár, bőségben él. János egyszerű, testét sanyargató életével példázza, hogy Isten hírnöke. „Asszonytól szülöttek közül senki sem nagyobb nála.” De ez nem földi nagyságot, rangot jelent. Az Istennek elköteleződésben jár ő mindenki előtt. Erre az elköteleződésre biztatja a sokaságot, és hogy vegyék fel János keresztségét. A farizeusokon és a vallási előljárókon kívül sokan keresztkedtek meg.

Olyan érthetetlennek tűnik, hogy a vallási előljárók – akik hitben, tudásban elől jártak – ennyire nem tudták, mi a jó választás? És előttünk ma teljesen világos, mit kell választanunk?

Az Istennek elköteleződés egyszerű, nélkülöző, önsanyargató életet jelent, s minden földi jót, előre jutást, boldogulást alárendelünk a jézusi örömhír hirdetésének?

Vagy a jánosi példát túlzónak tartva szeretnénk a földi javakból is többet magunknak? Azért, miközben a hit fontos nekünk, a földön is boldogulni szeretnénk. Ha nem világi állásokban törünk pozícióra, legalább a templomi pozíciókból szeretnénk elérni valamit. Ha nem is sikerül prédikálni, ígét magyarázni, legalább egy stabil helyet a templom padjaiban szeretnénk kivívni magunknak. A „buzgó hívő” státuszát.

A lukácsi ígerész alapján mindez lényegtelen. Hitbeli elköteleződésünknek nincsenek földi, külső látható jelei. Isten látja a lelkünket, és majd Ő értékeli. Felfoghatatlan, sokszor érthetetlen, végtelenül szerető isteni értékeléssel. *„Aki legkisebb közületek Isten országában, nagyobb, mint ő.”*

Törekedjünk hát az isteni tanítás megszállott terjesztésére, minél kevesebb földi jutalom reményében. Bízva Isten igazságos értékelésében és szeretetében.

Ámen

Berényi Rita, Debrecen

2022. december 16., péntek – Jn 5,33–36

A tetteink tanúskodjanak rólunk!

A zsidók Jézus életére törnek, mert szombaton gyógyított a Bethesda fürdőnél, és Istent Atyjának mondta, ezzel egyenlővé tette magát Istennel.

Ezért Jézus magyarázatba kezd:

„Ha én tanúskodom önmagamról, tanúságom nem érvényes... **A tettek, amelyeket én viszek végbe, tanúskodnak felőlem...**”

Bár elbizakodottnak hangzik, de ezek a szavak ránk is érvényesek. Akár pozitív, akár negatív cselekedetről van szó.

Minden, amit teszek, teszel – tanúskodik mellettünk, rólunk. Az emberek a tetteink alapján rajzolnak képet rólunk és arról, akit képviselni akarunk. Tartozunk magunknak, Istennek, egymásnak azzal, hogy annak a példáját kövessük, akire hivatkozunk, különben rossz tanítványok, rossz tanúk vagyunk.

Naponta kérdezzem meg magamtól: Mi az, amiben sikerült követnem Jézust, és mi az, amiben nem?

„Adtam-e időt, pénzt, szeretetet? Eleget adtam-e? Többet adtam-e, mint tegnap?”

Adjon Istenünk elegendő erőt, és segítsük egymást ahhoz, hogy minél többször pozitív válaszunk legyen!

Ámen

Aczél Márty, Halásztelek

2022. december 17., szombat – Ter 49,2.8–18; Zs 71; Mt 1,1–17

„Benne nyerjen áldást a föld minden nemzetsége!”

Ez a zsoltárrész tulajdonképpen az egyéni könyörgések közé sorolható. Sok ilyen ima van – igen változatos tartalommal.

A 71. zsoltárban Dávid a halálos ágyán, utolsó imájában fiához, Salamonhoz szól.

Az első részben Salamon király pozitív kormányzását vetíti előre – igazságosan kormányoz, segíti a szegényeket, békét teremt.

A második részben a király dicsőségéről szól – uralkodik tengertől tengerig.

A harmadik rész a föld bőségéről szól, és Istent dicsőíti. – Áldott legyen mindezekért az Úr, Izrael Istene, aki egyedül vitt véghez csodát!

Az ember élete utolsó óráiban a számára legfontosabbat próbálja átadni a környezetének.

Dávidnak az volt a fontos, hogy a gyereke király lesz, hatalmas, igazságos, leborulnak előtte, és a legfontosabb, hogy mindezért Istent dicsőítette.

Elgondolkodom: Én miről szólnék gyermekeimnek a halálos ágyamon?

Mi az a legfontosabb, amit elmondanék, örökölnék nekik?

Mennyire fontos nekem, hogy gyermekeim a társadalmi létra melyik fokán állnak?

Uram! Add, hogy már most az életemmel tudjak jó örökséget hagyni!

Ámen

Aczél Géza, Halásztelek

Ne félj attól, hogy az Isten gondolata legyen! – Szeretnénk mindig belelátni Isten terveibe, gondolataiba a sajátunkat. Gyermekekkorunkban még természetes bizalommal játszottunk bújócskát, bár jobban örültünk, ha mi találtuk meg előbb a másikat. Biztosak voltunk abban, hogy miközben behunyjuk a szemünket és számolunk, nem változik semmi, és minket nem találnak meg gyorsan. Isten is szívesen játszik velünk bújócskát, néha álruhát ölt, és lesi, hogy felismerjük-e. Mi úgy érezzük, hogy már komoly felnőttek vagyunk, és nem szeretjük, ha játszanak velünk. Pedig már a Biblia első lapjain is megtaláljuk a bújócskázó Istent, aki sok helyen és váratlan módon keresi a találkozást velünk: hol hatalmas fa árnyékában, hol csipkebokor lobogó lángjában, hol csendes szellő susogásában (1Móz 3,8 és 8,1–15; 2Móz 3,3–7; 1Kir 19,9–13). Sokszor ott is jelen van, ahol eszünkbe sem jutna őt gyanítani: gyermeki kacagásban, egy hajléktalan hálás mosolyában, a betegágy halk sóhajában, egy haldokló kisimuló arcában, a keresztre feszített végső hörgésében, egy részeg vagy drogos földre teperő kábulatában, a ránk nehezedő teher súlyában, a ránk ragasztott igaztalan bélyeg hordozásában (Mt 1,19; Jn 8,41). Lehet, hogy úgy érezzük, mint József, az ács: rászédtek engem; ahogy Jeremiás próféta is sóhajtozott: „Rászédteél, Uram, és én hagytam, hogy rászédj. Erősebb voltál nálam, és legyőztél. Nevetségessé váltam napról napra: aki csak lát, mind kicsúfol” (Jer 20,7).

Komoly és mélyen megrázó élmény Isten játékában részt venni. Ahogy József Attila írja Isten című versében:

Hogyha golyóznak a gyerekek,
az Isten köztük ott ténfereg.
S ha egy a szemét nagyra nyitja,
golyóját ő lyukba gurítja.
Ő sohase gondol magára,
de nagyon ügyel a világra.
A lányokat ő csinosítja,
friss széllel arcuk pirosítja.

Akinek nincs bizalma a játékhoz és a játékvezetőhöz, és nem alkalmazkodik a játékszabályokhoz, annak a játék csak szenvedés lesz. Jókedvében Isten játszótársául választott minket. Jézus által megkaptuk az instrukciókat: Nem az én akaratom a fontos, hanem azé, aki válogatott csapatába hívott. Ha a játékban meg akarod találni örömet, engedd a másikat is játszani! Akkor is örömmel és teljes beleadással játsz, ha vesztesre áll a meccs! Ha megérted a másik örömét, és együtt örülsz vele, a tied kétakkora lesz. Ha bízol a másikban, ő is bízni fog benned. Ha részt adsz Istennek életedben, te is részese leszel az ő életének.

Ha valaki tudta, mi lakozik az emberben, akkor Jézus biztosan, és mégis ezt a gyenge, állhatatlan, gyűlölködésre hajlamos embert hívta meg csapatába. A tanítványoknak, és akik nyomukban tanítványokká lettek, egyetlen feladatuk lett: felkészülni az Istennel való játékra, felismerni az emberekben rejtőző Istent, és engedni, hogy Isten általuk megjelenjen ott és azokban a körülményekben, amelyekben éppen vagyunk.

Sulyok Gábor, Budapest

2022. december 19., hétfő – Lk 1,5–25

„Így cselekedett velem az Úr ezekben a napokban,...”

Boldog kor, amikor a gyermek születése egyet jelentett az Isten áldásával. Bármennyire idegen már nekünk és ártatlanul naiv is az őszövetségi ember gondolkodása, mégis valami romlatlan természetességet tükröz ez a meggyőződés. Pedig a Teremtő fáradhatatlanul „kísérletezik” újabbnál újabb emberpalántákat életre hívva, hogy beteljesítsen életükben valami új színt, értéket a világban. A Bibliában az Istennek adott embereknek már fogantatásában, születésében többnyire különleges ígéret van, jel vagy titok – holott minden születés már maga csoda. Keresztelő János fogantatását is megszenteli a hosszú gyermektelenséggel sújtott papi család titokzatos kiválasztása. Zakariás nem is tudta rögtön elfogadni az ígéretet. Nem csoda, hogy a sokat csalódott idős ember kételkedve bizonyítékot kért.

Föl tudom én ismerni a kiválasztottságomat egy-egy föladatra? Boldog, aki megérti a hívást, nem hezitál, hanem beleáll a teljesítésbe. A kicsinyhitűség nem visz előre. Mély hit kell ahhoz is, hogy elfogadva a saját korlátaimat, bízzak abban, hogy a Mennyei Atya kegyelmével több vagyok annál, mint amit érzek. Ehhez odaadottság, állhatatos imaélet szükséges. Megfáradtam már, mint Zakariás a gyümölcstelenségben? Az Atya igazi apa: többet vár tőlem, mint amire képesnek tartom magamat. Legalább annyira hinnem kell magamban, mint Ő. Ez az idei adventi készüllet mai kihívása.

Benyhe Zsuzsa, Budapest

2022. december 20. kedd – Iz 7,10–14; Zs 23; Lk 1,26–38

„Az Úr ad nektek jelet...”

Mindkét bibliai rész példa arra, hogyan ismerhetjük meg Isten üzenetét. A zsidók számára természetes volt, hogy egy-egy kiválasztott személyen keresztül szól hozzájuk az Úr. Mózes volt ilyen személy, majd a próféták, végül Keresztelő János, akik Isten akaratát vagy útmutatását közvetítették. A kérdés az, hogy ezek a kiválasztottak honnan tudták, hogy mit kell továbbadniuk. Olvasunk olyan alkalmakról, amikor angyal szól hozzájuk, természeti jelenségeken keresztül érzékelik az üzenetet vagy a csendben, lelkük mélyén szólal meg a hang. Az ember mindig szeretne tudni, és ez ma is így van, hogy mi az Isten szándéka vele, egy-egy kérdésben hogyan döntsön, merre menjen. De azt is sokszor meg tapasztalhatja, hogy kérdés, kérdés nélkül is kap üzenetet, útmutatást.

Karácsonyhoz közeledve érdemes visszagondolnunk arra, hogy mi hogyan kerestük, érzékeljük a jeleket. Melyek voltak az életünkben azok a pontok, amikor szinte kézzelfoghatóan tapasztaltuk a meghívást, az útmutatást, bár valószínűleg sem prófétai üzenetet nem kaptunk, sem angyal nem jelent meg nekünk. Láthatjuk sok bibliai személy életében, de a magunk életében is, hogy meghívásunk élménye, életünk fontos döntése elkísér, erősít életünk folyamán.

De talán ennél fontosabb, hogy ma hogyan hallom meg Isten számomra szóló üzenetét. Fordulok-e Hozzá kérdéseimmel a kisebb-nagyobb döntési helyzetekben? Teremtek-e elég csendet, melyben hallhatóvá lesz szava, lelkem mélyén felderenghet üzenete? Keresem-e választ a Biblia soraiban, lelki olvasmányaimban? És kiválasztott személyek szavaiban is megérezem-e, hogy Ő szól hozzám, legyen az a lelkivezetőm, közösségi testvérem, de adott esetben bárki más, akivel találkozom?

Mária az angyalon keresztül ígéreteket kap: Vele van az Úr, áldott, kiválasztott, Jézust adja a világnak, a Lélek és olyan erő tölti el, mellyel semmi sem lehetetlen. Az angyal elhangzott szavai közül sok magunkra is érthető, a magunk életében kicsiben meg tapasztalható.

Máriához hasonlóan mi is boldogok lehetünk, ha hiszünk annak beteljesedésében, amit az Úr mond nekünk!

Csíkyné Edit, Budapest

2022. december 21., szerda – Én 2,8–14 vagy Szof 3,14–18a; Zs 32; Lk 1,39–45

„Örvendezetek igazak, az Úrban...”

Bármelyik bibliai részt nézzük, örömteli találkozásokról olvashatunk bennük. Szofonias prófétánál ötször fordul elő az „öröm” kifejezés Izrael és az Úr vonatkozásában, és Mária köszöntésére is „örömeiben” mozdul meg a magzat Erzsébet méhében.

Vizsgáljuk meg, ki és minek vagy kinek örül, így talán bennünk is erősödhet annak a tudata, hogy nincsen szomorkodni valónk.

Ami szembeötlő és természetes, hogy Jeruzsálemnek (Isten népének, nekünk, nekem...) oka van az öröme, erre biztat a próféta. Miért? Mivel a szerető Isten megbocsát neki, megszabadítja minden rossztól, újjáéleszti szeretetével, és főleg azért, mert vele van (Emmanuel). Mindez biztonságot, jóleső érzést adhat népének és nekünk is, nem kell többé félnünk.

Jó volt felfedezni azonban a prófétai szövegben, hogy Isten is örül. Örül, mégpedig felhőtlenül, feltétel nélkül népének. Úgy, amint az Énekek énekének két szerelmese örül egymásnak, önmagáért szeretik a másikat. Tudjuk persze, hogy ettől függetlenül vannak az Úrnak elvárásai, hogy jobban örül egy megtérő bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaznak és minden pozitív lépésünkben örömet találja.

Erzsébet (és a benne megmozduló magzat) öröme éppen erről szól: örül és hálát ad azért, hogy Mária igent mondott, elfogadta a kapott küldetést, hogy szolgáló leánya lett Istennek.

Körülöttünk nagyon sokan tele vannak panasszal, aggodalmaskodással, így részünkről a pozitív szemlélet sugárzása, a remény tudatosítása, az Isten tenyerén élés bizonyossága sokak számára erőforrás lehet.

Én mennyire élem meg annak örömet, hogy szeret az Isten, akárcsak önmagamért is? Mennyire ösztönöz ez arra, hogy minden erőmmel válaszolni tudjak szeretetére, és jó szándékú törekvéseim, meg Neki tetsző tetteim miatt is örömet lelje bennem?

És végül: Tudok-e tiszta szívből, féltékenység nélkül örülni, amikor látom mások életében beteljesülni Isten szándékát, hitük és jócselekedeteik gyümölcsét?

Csíky Lajcsi, Budapest

2022. december 22., csütörtök – Lk 1,39–42

Magnificat...

A Magnificat gyönyörű hálaének, amelyet Mária akkor énekel, amikor áldott állapotban lévő rokonával, Erzsébettel találkozik. Ez olyan teljes és tökéletes, hogy hozzátenni nem lehet, és elvenni belőle, nem szabad.

„Magasztalja... ujjong... tekintetre méltatta... boldognak hirdet... Irgalma... Hatalmas dolgokat...”

Ha igazán végiggondoljuk, annyi minden és mindenki van az életünkben, akiért, és amiért hálát kellene mondanunk.

Köszönet, megbecsülés, hálaadás. Mindegy melyik szót használod, mind egyet jelent, az örömet.

Örölnünk kéne és hálát adni, hogy vannak barátaink, családunk.

Örülni annak, hogy élünk, akár tetszik, akár nem.

De talán mégsem kéne feltétlen örölnünk, talán a hálának semmi köze az örömhöz.

Talán a hála csak annyit jelent, hogy felismerjük, mi az, amink van. Megköszönjük a győzelmeket.

Kéthelyi Marika, Budapest

2022. december 23., péntek – Lk 1.57–66

Elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat

Lukács (és Máté) evangélistánál Keresztelő Szent János és Jézus születése is csodás, előre elrendeltetett, angyalokkal kísért esemény. Nekünk, hívőknek ez nagyon sokat segít, hogy az ünnepre méltó módon ráhangolódjunk, el tudjunk emelkedni a hétköznapi tennivalópörgetéstől, az eredmény-orientáltságunktól, és megéljük szeretett teremtmény mivoltunkat, akik nem véletlenül és átlagosan éldegélnek itt és most, hanem különleges feladattal, és Isten által számon tartott élettel vagyunk megajándékozva. Hiszen az emberiség elhívása már a Keresztelő megszületése előttől folyamatosan élő, s Jézus születésétől kezdve még inkább felfokozódó nekünk szóló meghívás!

Másoknak, nem hívő embereknek néha bökkenő ez a sok evangéliumi csoda, és még a két személy különleges elveit és a megalkuvás nélkül, kemény következetességgel végig vitt életét sem tudják tisztelni, és szem előtt tartani emiatt, vagy erre hivatkozva veszik hallatlanba. Pedig valójában nem kellene a csodákon fennakadni, hiszen ősi a készítés bennünk az általunk szeretett embereket mitizálni, különleges tulajdonságokkal és eseményekkel felruházni. Ez nem hazugság, nem ködösítés!

Nehéz napjaimon, amikor bajom van a közvetlen életteremben engem körül vevőkkel, számok-e egy kis időt magamban arra, hogy felidézzem, mennyire jó, hogy mellettem van, és miért különleges számomra az a személy, akivel most „zárlatos vagyok”?

- Hogyan vártam a most értetlen és éretlen gyermekemet, milyen Erzsébet, vagy Zakariás voltam, mennyi örömmel éltem meg azt a csodákkal teli időszakot?
- Fel tudom idézni, hogyan állt el egy pillanatra a lélegzetem, szívverésem, amikor a most száz éve mellettem poroszkáló házastársamat megláttam, közelébe kerültem?
- Emlékszem még, miért választottam azt a hivatásomat, ami ma sokszor a terhemre van? ...stb., stb.

Istenem! Adj erőt, hogy az adventi-karácsonyi csodák megélése megtanítsa a saját, mindennapi (vagy régi) csodák, felragyogások megélésére, hogy akkor is tudjak az Égre nézni, amikor úgy érzem, nem megy, és nincs horizont a szemem előtt.

Magyar Ági, Székesfehérvár

2022. december 24., szombat – 2Sám 7,1–5.8b–11.16; Lk 1,67–79

A mosolygós kisgyermek a szerető Isten arcát mutatja

Az evangéliumi szakasz Zakariás zsoltár tónusú dicsőítő éneke. Az Egyház minden reggel elimádkozza a zsolozsmában. Az Isten-megtapasztalás ihlette megnyilatkozás első része az Isten tetteit magasztalja. A második rész szinte születésnap jókívánság, Keresztelő János küldetéséről szól, de bennfoglaltan Jézusról, a Dávid családjából származó Messiásról.

Advent utolsó napjához érkeztünk. Naponta kezünkbe vettük az elmélkedési füzetünket, hogy segítsen elmélkedni, imádkozni. Tettük ezt azért, hogy egyre hatékonyabban, mélyebben átéljük: „Velünk az Isten!”. Szenteste hangulatában érintenek meg a mai napra rendelt szentírási szakaszok.

Sámuel-könyv: Dávid már cédrusfából készült házban lakik. Szándékában állt templomot építeni, de ezt – bűne miatt – nem tehette meg. Elhangzik Nátán próféta jövendölése „az Úr épít házat Dávidnak”. Olyan utódai lesznek, akikben az Úrnak kedve telik. A Messiás várása éltette a választott népet. A várt Messiás azonban evilági hatalmasságot jelentett a számukra. Olvassuk, hogy Dávid sokszor megtapasztalta, hogy „vele van az Úr”. Sikeres, gazdag király lehetett. /Szép zsoltárokat is tulajdonítanak neki./

Lukács-evangélium: Zakariás zsoltár tónusú dicsőítő énekében Dávid házából származó olyasvalakiről szól, aki „megszabadít ellenségeinktől, s mindazoktól, akik gyűlölnék minket”. Énekének második része születésnap jókívánság, és fia, Keresztelő János küldetését adja tudtul, de burkoltan az eljövendő Messiásról szól. A remény beteljesül: a „magasból jön a Fölkelő”, aki az üdvösség ismeretéről, Isten irgalmasságáról tanít, és a béke útjára vezet! /Nem kétséges a későbbi betoldás!/ Az Egyház minden reggel elimádkozza a zsolozsmában...

Elérkezik hát a fény, mely megmutatja a boldogulás útját. Aktivizálja az embert, hogy békét teremtsen magában és a környezetében! Tudniillik: Jézus úgy adja a békét, hogy elindít a béke útján.

Beteljesedett a prófécia?! Most lehet csodálkozni: betlehemi éjszaka, istállóban született gyermek... Nincs fény, ragyogás, hatalom... Lett belőle mosolygós kisgyermek... És a világ népességének egyharmada /vagy több/ ünnepli az eseményt. Vajon mennyien vannak, akik nem csak a fogyasztói társadalom ideológiájának dőltek be, és úgy élik meg a Szentestét, hogy „Velünk az Isten!”??? A ragyogó karácsonyfa, az ajándékok vajon emlékeztetnek Isten nagy ajándékára?

De jó lenne ma este sütkérezni Isten szeretetében! Még jobb lenne, ha ez a „hangulat” tovább lendítene a békesség-teremtés, a szolgáló szeretet útján!

Horváth Józsi, Tata/Táska

2022. december 25., vasárnap – Karácsony – Jn 1,1-18

„Övéi közé jött, de övéi nem ismerték fel.”

Milyen furcsa! Azt olvassuk: övéi közé jött. Na, de kik is valójában az övéi? Csak nem a bűnös, gonosz és elvetésre méltó emberek? Ki az, aki azzal dicsekszik, hogy a családjában milyen botrányos események és személyek voltak? Ki az, aki nem azzal akar érdemeket szerezni, hogy milyen elegáns és különleges családból származik? Jézus minket tekintett övéinek, és bízni tudott bennünk, hogy mi megtaláljuk az emberekben Istent.

Övéi nem ismerték fel. És mi mit látunk bennük? – A pásztorok, akik először pillantottak az istállóban nyöszörgő pici gyermekre, vajon mit láttak? Az anyját, az apját és az újszülöttet, és úgy tűnik, nekik ez elég volt. No, nem mennyei kórusműveket hallgattak, hanem egy hétköznapi család ünnepi örömét, és ők sajátjuknak érezték a mások örömét, és meglátták a kicsinység értékét. A János-féle megfogalmazásban ott rejtőzik az ember, akinek egyetlen vágya, hogy részesüljön Isten hatalmában és dicsőségében, mert nem tudott szabadulni a hatalom csábításából.

Nem véletlen, hogy az Istenhez tartozás elengedhetetlen kelléke a hatalom, csak hogy a Jézustól kapott hatalom nem hatalmaskodásra, hanem szolgálatra szól, a másik ember megértésére, megsegítésére, vagyis az Isten fiaivá válásra. Az Istenország nem a hatalom megistenítéséről szól, hanem az emberi gyengeség és kiszolgáltatottság vállalásáról, arról, hogy legyen bátorságom enyéimnek tekinteni azokat, akik nem hajbókolnak előttem, akik messze szakadtak az isteni útról, akik elidegenedtek a jótól, és nem már tudnak hinni:

*Akit egyszer porig aláztak:
porig kell azért lehajolni,
a méltósága-vesztett sorshoz
méltóság-vesztve igazodni.
Előtted ember ráng a porban?
Megértem: belerúgni könnyebb.
Még emberibb átlépni rajta
könnyed sikkjével a közönynek.
Mentséged is van, ha lelked
bátortalan feddése rád vall:
másokért őrzött tisztaságod
nem szennyezheted más porával.*

(Baranyi Ferenc: Porvers)

Jézus az övéi közé jött, olyanok közé, akik vakok és süketek voltak, és mégis kiválasztotta őket, pedig tele voltak értetlenséggel, kérdésekkel, olyanokkal is, amiket fel sem mertek tenni, mégis látni akartak, Isten szemével. Megragadta őket a jézusi elszántság és elköteleződés, hogy mindenki, aki keresi, megtalálja és megértse a közöttük lévő Istenországot.

Ne annak örülünk, hogy kígyókon és skorpiókon járhatunk, vagy hogy hatalmat tudunk csinálni küldetésünkéből, hanem hogy Isten sajátjainak ismer, és ránk bízza önmagát, övéi sorsával együtt. Jézus egyetlen álma, hogy megértsük a betlehemi kicsinység és kiszolgáltatottság értelmét. Ez az, amivel meg tudjuk látni magunkban és egymásban az isteni szerénység és másokért valóság jézusi lelkiületét.

Sulyok Gábor, Budapest

